

Quen và Quên

Lại Thị Mơ

Dịch Covid bao phủ toàn cầu làm cho bao thói quen thay đổi. Giãn cách xã hội làm cho người ta không thể gần gũi nhau, cả nghĩa đen cũng như nghĩa bóng. Lâu dần đời mình cũng quen, rồi cũng quên luôn. Covid sắp sửa tròn 2 tuổi. Vậy mà tôi tưởng dài như 2 thế kỷ, vì bị nhốt trong nhà lâu quá, nhất nhật tại tù thiên thu tại ngoại.

Hể ra ngoài là phải mang mặt nạ che mũi miệng, nên không cần phải tô son, mắt công lem lược cái khăn che. 2 năm không tô son, tôi cũng quên luôn mình có bao nhiêu cây son. Còn lại đôi mắt, vì mang kính cận, nên nhiều người cũng chỉ trang điểm cho có lệ. Vì nhìn vô mặt ai cũng đều thấy cái khăn che to đùng, vả lại có Covid nên ai cũng đứng xa xa. Trước kia nhiều cô trang điểm rất đậm, bây giờ ít thấy, khi ra ngoài.

Rất nhiều thói quen truyền thống lâu đời bỗng dưng bị Covid không cho phép dùng nữa. Xã giao phương Tây, ngay cả nước Ta " tay bắt mặt mừng ", khi gặp nhau người ta bắt tay. Hai bàn tay siết chặt, chúng ta còn cảm được hơi ấm truyền qua hai bàn tay. Bây giờ hai tay mang găng nhựa, thay vì bắt tay, người ta đưa cùi chỏ chạm nhau. Thiệt là kỳ cục, ngày xưa còn nhỏ mỗi khi cãi nhau, đưa thua thường khuyễn tay, đưa cùi chỏ về đấm bạn:

- Tao cho tụi bây ăn cái " cùi loi ".

Cho ăn cùi loi là khi tức giận, còn thời Covid lại dùng cùi chỏ lúc chào nhau. Vậy mà "tay bắt mặt mừng", cho nhau ăn cái cùi loi! Có khi nào bỏ luôn chuyện bắt tay? Nếu Covid kéo dài quá lâu!

*Em cười bưng nở hàm răng ngọc.
Lá trúc che ngang mặt chữ điền.*

Cái khăn che mũi miệng làm cho các cô có nụ cười duyên dáng mất đi "vũ khí tối tân" chinh phục con tim các cậu si. Các cậu vẫn bảo "gái tai trai mắt" mà. Con gái chết vì lời ngon tiếng ngọt "mật ngọt chết ruồi". Con trai lụy vì tình bởi nụ cười con mắt có đuôi, bởi hàm răng ngọc, má lúm đồng tiền.

Mới " bị " che mặt có hai năm, mà ai cũng cảm thấy ngọt nhạt. Trong khi phụ nữ Hồi giáo phải che kín mít cả tóc lẫn tai (!) nóng oi là nóng, từ bao nhiêu năm nay, qua bao nhiêu thế hệ chẳng thấy ai la làng.

Ngoài chuyện bắt tay, xã giao phương Tây còn ôm nhau hôn để tỏ tình thân thiện, nay cũng không thấy nữa. Covid làm cho cháu không thể ôm ông bà, chỉ đứng xa xa vẫy tay. Người ta cho các cháu nhỏ hôn ông bà qua tấm kính chắn ngang. Khi quy định mọi người phải đứng cách nhau 6 feet, hôn gió bỗng dưng trở thành hợp tình hợp cảnh thời Covid.

Đúng là tai bay vạ gió theo đúng nghĩa đen, con covid từ đâu bay tới gây tai họa (vạ) cho mọi người. Bầu không khí ảm đạm thê lương bao trùm toàn thế giới. Tin tức hàng ngày chỉ còn là con số nhiễm và tử vong. Một cuộc chiến thầm lặng, không hề nghe tiếng súng, mà người ta vẫn chết hàng loạt.

Nhật được chọn là quốc gia tổ chức Thế vận hội năm 2020 là niềm vinh dự. Ngoại trừ chuyện thu lợi do số lượng du khách khắp nơi tới xem. Nước chủ nhà còn phải xuất tiền túi ra xây cất những khu vực khổng lồ cho các cuộc tranh tài. Tháng Sáu năm 2020 là lúc bắt đầu, ai dè con vi khuẩn bay tùm lum xuyên lục địa. Thế là um sùm chuyện mở hay đóng. Mở thì phải làm sao? Thiệt tội nghiệp nước Nhật, bỏ bao nhiêu công sức. Người ta cũng ráng tiến hành năm 21, nhưng vẫn gọi Olympic 20.

Mỹ lockdown March 20/20 chỉ có 3 tháng, mà dân chúng ta thán quá chừng. Đến nỗi chính phủ không lockdown lần nào nữa, chỉ giới hạn chuyện mở cửa. Không cho tụ tập ăn uống, nhưng vẫn cho mua mang về. Sau một năm đóng cửa, trẻ con cũng được đi học trở lại, nhưng các em không còn nét tươi vui như trước kia chạy nhảy chơi đùa, bá vai bá cổ. Giãn cách xã hội là bức tường vô hình gây ra bao nhiêu hệ lụy.

Ngày xưa nghe câu "nội bất xuất ngoại bất nhập", chúng ta không cảm thấy ảnh hưởng mạnh mẽ như tình trạng hiện nay ở VN. Kẽm gai chặn đường đi gợi lại hình ảnh thời chiến tranh. Nhớ câu ca dao của ông cha ngày xưa:

*Con kiến mày ở trong hang,
Tao đóng cửa lại, mày ra đàng nào?*

Bây giờ con vi khuẩn cũng có chút xíu.

*Covid mày ở trong nhà.
Tao giăng giây kẽm, mày ra đàng nào.*

Không cho đi đàng hoàng, thì chui "lỗ chó" . Cũng lén đi mua thức ăn.

Giăng giây, đóng thanh chắn ngang cửa, rồi không cung cấp thức ăn nước uống. Làm như người ta chỉ sống bằng không khí.

Bây giờ không còn tin gì quan trọng hơn tin về con vi khuẩn. Dù nó đã biến dạng tới đời chất chít.

Mặt mũi tóc tai complet, cà vạt đều xếp xó. Chỉ còn may ô, tà lòn, pyjama... vì học, làm việc đều online.

Mọi người có biết ở Mỹ trong số các sinh viên tốt nghiệp, 60% đi vào nghiên cứu. Miệt mài nghiên cứu ngày đêm nên vaccine chế ngự Covid cũng phát xuất từ Mỹ. Tới khi cung cấp cũng từ Mỹ, thậm chí còn phải mang tới tận nơi (VN) giao.

Người ta "quen" gọi Mỹ giúp (bất cứ lúc nào cần, như thiên tai dịch bệnh). Rồi "quên" luôn người giúp.

Vì vậy chỉ nghe người ta "chửi" nước Mỹ. Nhưng hình như người Mỹ họ điếc. Biết thiên hạ không ưa mình, mà vẫn giúp vô vị lợi.

Quen xài đồ Mỹ, nhưng quên cảm ơn.

Lại Thị Mơ.